

Előfizetési ár
Házhoz hordva:
 Egész évre 8 kor.
 Félévre 4 »
 Negyedévre 2 »
Postán küldve:
 Egész évre . . 9 kor. — fill.
 Félévre . . . 4 » 50 »
 Negyedévre . 2 » 30 »
 Egyes szám ára 20 fillér.

Selmeci Újság

Társadalmi hetilap

Megjelen minden csütörtökön.

Szerkesztőség:
 Péch Antal-utca 41. szám.

Kiadóhivatal:
 hova az előfizetések és hfr-
 detések küldendők: Kossuth
 Lajos-tér 4. Zárda épület.

Apró hirdetések díja szá-
 vanként 4 fillér, vastagabb
 betűkkel 8 fillér.

Főmunkatársak:
 A főiskola hallgatói

Felelős szerkesztő:
 Wagner László dr.

Kiadó- és laptulajdonos:
 Grohmann Gyula

A lap tiszta jövedelmének 25 százalékát a „Főiskolai-Kör Otthona“ javára fordítjuk.

A bukás utján.

A törvényhatósági közgyűlés a város tanácsa által előterjesztett 1907. évi költségvetést általánosságban és részleteiben elfogadta.

Ez a pár sor új jelző tábla azon az uton, amely a város pusztulása felé vezet. Huszonhárom bizottsági tag és tisztviselő tehetnek arról tanuságot. Ezekből állott a közgyűlés. A többiek valószínűleg bokros teendővel voltak elfoglalva.

Hiszen igaz. Csak a város közönségének anyagi érdekeiről volt szó. Az érdeklődők már meglettek nyugtatva. Tudják, hogy maradunk a régi-ben. A pótdadó megint csak 68%. Szép szám és nem éppen nagy. Máskor volt már nagyobb is. Minek volna a morgás?

A közgyűlés százezrekről döntött nagyon rövidesen és alaposan nélkül. Az iskolák államosításának kérdése azonban jól meg lett vitatva. Ez a fő. Most már tudjuk, hogy mit kellene tenni. No hát ez is elég szép eredmény.

A közgyűlés azzal, hogy a költségvetést elfogadta, világosan annak adott

kifejezést, hogy bizalommal viseltetik a tanács gazdasági ténykedései iránt, azt általánosságban és részleteiben helyesli, és felhatalmazást adott sorunk irányítóinak arra, hogy a költségvetésben kifejezésre jutott szám-szerű gondolatok keretein belül, továbbra is a régi módon boldogítsák a közönséget.

Ehhez hozzá kell szólni.

A közönség a város gazdálkodásával megelégedve sehogy sincs. Kívánja, követeli, hogy a gazdálkodás iránti bizalmatlansága kifejezést nyerjen s a város tanácsa ilyképpen a helyes utra tereltesse.

A közgyűlésnek nem hivatása a tanács szekerét tolni, hanem azt a közönség kívánsága szerint kormányozni.

A közgyűlésen a közönség legfontosabb anyagi érdekeiről volt szó. A közönség arra adott mandatumot a választott bizottsági tagoknak, hogy helyette beszéljenek és érdekeinek szószólói legyenek. *Jussa van kívánni, hogy ilyen fontos kérdések tárgyalásánál ott legyenek s ha ott vannak, azzal alaposan és részletesen is foglalkozzanak.*

A költségvetés felett nem lehet, nem szabad napirendre térni s rajta átsik-

lani, mert a közönség érdekeinek figyelmen kívül hagyásával újabb és elviselhetetlen terheket ró a polgárokra és folytatását jelzi annak a gazdálkodási rendszernek, amely tarthatatlan és matematikai biztossággal vezet a bukás felé.

Erről később részletesebben fogok beszélni és meg fogom jelölni a gazdasági bajok kuforrását, a közterhek leszállításának lehetőségét is.

Ez alkalommal csak azt kívánom kiemelni, hogy a közgyűlés a költségvetés elfogadásával a községi pótléknak 7787 koronával való emelését engedélyezte s hogy az a szélnek eresztett hir, mely szerint a pótdadó a jövő évben emelkedni nem fog, vagy felületes értesülésen alapszik, vagy pedig a közönség tévutra vezetését célozza.

A városi számvevőségnek a tanácshoz intézett 4537/906. számú jelentése, amely a nyomtatott költségeloirányzás első oldalán olvasható, egész világosan és határozottan jelzi, hogy az előirányzott 6701 korona 57 fillér jövedelmi többlet ellenére is 7787 korona több szükséglet mutatkozik, amely községi pótlékkal lesz fedezendő. A

Emlékek.

Fiókom aljába
 Ónagosan elzárva,
 Bahos keszkenőbe
 Összegöngyöltve,
 Szárad, jonnyad már réges-régóta
 Egy maroknyi föld meg egy őszirózsza.
 — Ha néha az élet
 Megsebez, megéget,
 Olyankor csendesen
 Pofyog a könnyem minden időbe'
 Ahha a féltett bahos keszkenőbe.
 — Mert olyankor ott jár
 Valahol a lelke,
 Ahol azt a marék földet,
 Ahol azt a rózsát szedtem —
 — Édesanyám sírján.

Iroy.

Priboly patakja.

— A »Selmeci Újság« eredeti tárcája. —

Ott sétáltam a szép gömri hegyek között. Egyik tetőről lepillantva, csodálatosan kanyargó kis patakot láttam. Csobogva futott, csevegve a nyiló nefelejtssel.

Itt-ott kis sziklacsoporton megtörve millió parányra oszlott. Az odatévedt napsugár miniatúr szivárványt festett a kőfátyolra, mely aztán a mohos szikla zöldselymes takaróján gyémántcseppekben pergett medrébe vissza.

— Miféle patak az ott atyafi — szoltam.
 Mielőtt felelt volna, nagy szertartással ki-

vette körül letarolt szájából a pipát. Egyet sercintett kerges tenyerébe. Azután olyan pofát vágott, mintha mondani akarná: kend sem idevalósi . . .

— Priboly patakja — szolt meg végre.

— Priboly patakja? Miért hívják Priboly patakjának?

— Hát nagy sora van annak jó uram. — Még az öreg Marianka néném mesélte nekem, ő meg a nagyanyjától hallotta. Azután elmondta azt a feledésbe ment mondatát a patakról, melyet a köznép közül is csak egy-kettő tud.

Erős földvár volt Pusztaszabadka. A délcég Ali bég uralta onnan a körüyeket. Szedte az adót, tizedelte a marhát, a népet. Fekete arcu katonáival ijesztgette a pór nép gyermekeit. Félték tőle, talán az ördögtől se jobban.

Bent a hegyek között, egy jó félnapi járásra emelkedett a pribolyi vár. A tövében terült el a község: Pribolyvár-alja. Inkább kastély volt, mint erősség s a természetes sziklafalak tették talán erősséggé és nem a környező alacsony bástya.

E vár volt a nemes Priboly család őse, régi fészke. Itt élt egyetlen leányával Gizellával az ősz Priboly orvos, a család utolsó élő férfisarja.

Orvosnak hívta a köznép, mert bár nemes

Priboly uram nem járt egyetemet, gyógyfüvekkel, ráolvasással, füstöléssel és ilyesféle természetfölötti medicinával kikergette még a szemrontott marhából is a nyavalyát, Leánya, botanikus kertje és pipája volt mindene.

Egyszer a deli bég meglátta a szép Gizellát. Ettől a perctől kezdve csak egy gondolatja volt éjjel-nappal: a szép gyaur leány.

Minden vágya volt: csak őt birni. Ősmerte az öreg Pribolyt, mennyire gyűlöli a törököt. Barátságos közeledésre nem is gondolhatott, Miért is valami fortélyon törte a fejét.

A pusztaszabadkai vár udvarán nagy csődület támadt.

A katonák durva, hangos incselkedései közül egy vén asszony sikongó káromkodása hallatszott.

— Majd fest a haragvó Isten lángkorbácsal becsületet a hátatokra, Belzebub unokái! Ne szorítsd úgy a karom, te emberpofájú állat. Megyek én magamtól is.

Aki pedig ilyen nyájas kifejezésekkel illette a török fogdmegeket, az nem vala más, mint Julis néni, Priboly község kuruzsló asszonya. Ugy sántikált és köhécselt, mint egy élő ambulárium. Két karjára kötelet kötöttek a katonák s úgy húzták. Hátulról egy másik suhogó somfavesszővel instálta ő kegyelmét, ha megcsökönysödött.

költségvetés ezen az alapon épült fel. Igaz ugyan, hogy az állami adók emelkedése folytán a pótlék százalék emelését nem teszi szükségessé, de ez a körülmény minsem változtat azon a szomorú tényen, hogy nemcsak az állami, de a városi terhek is emelkednek s ilyképpen a város közönsége kétszeresen lesz sújtva. Ha pedig bekövetkezik az a lehetőség, hogy az előirányzott 6701 korona 57 fill. több bevétel nem folyik be, akkor még szomorubb jövőnek nézünk elébe.

Ezt a fontos dolgot kár volt kellő világitásba nem helyezni s titkolni akkor, amikor a közönség figyelméztetve lett, hogy a költségvetésre megteheti észrevételeit. És különösen nagy kár volt a költségvetést előbb nem nyomtatni és kiosztani a közönség között.

Legalább most osszák szét a sok fölös példányt, még most is nagy haszna lesz annak, ha a pótdót fizető közönség tisztán lát.

Talán a tájékozatlanság miatt nem adott be senki írásbeli észrevételeket. Kétségtelenül mulasztás volt. Igaz, hogy van érdeképviseletünk a törvényhatósági bizottság szervében, de ha ez nem törődik a mi érdekünkkel, akkor magunknak kell gondoskodni azok megóvásáról. A közönségnek joga van felelősségre is, de ezzel csak nevetségessé teszi magát, mert egyesek nem szakszerű panaszai figyelembe nem vétének, ha a város egyetemét képviselő törv. hatósági bizottság egyhangulag fogadja el a költségvetést.

Egy törvényes út és mód azonban még van arra, hogy a gazdálkodás a jövő évben is helyesebb irányba tereltesse.

Nyujtsanak be a polgárok a közgyűlést irányító indítványokat. Ezeket

a közgyűlés tárgyalni köteles. Persze, okosan és tárgyilagosan kell ezeket kezelni.

Nem baj, ha le is szavazzák azokat, legalább látni fogjuk ki van mellettünk és ki ellenünk. Már az is nagy előny, ha tisztán láthatunk.

A virilisták névjegyzéke.

Megirtuk lapunk 1. számában, hogy a virilisták 1907. évre szóló névjegyzékét Wagner László dr. felelőssége folytán az állandó bíráló választmány kiigazította. Az állandó bíráló választmány igazán szép és radikális határozatot hozott. Gyönyörűség olvasni.

Ebben a határozatban ezek vannak:

»Minthogy W. L. dr. az igazoló választmány eljárásának és az összeállított névjegyzékének törvényszerű voltát vonja kétségbe az állandó választmány köteletségének ismeri, hogy a felelősségeket ne vegye elbírálás alá, de az egész névjegyzéknek összeállítását bírálja felül, abból a szempontból is, hogy a névjegyzék összeállításánál megtartattak-e általában a törvényes rendelkezések.

„... megállapítja hogy azon gyakorlat, melyszerint az igazoló választmány a kétszeres adószámítás kedvezményét hivatalból állapította meg, 1898 év óta fejlődött ki.“

„... az állandó bíráló választmány ezen a törvény egyenes rendelkezése ellenére kifejlesztett gyakorlatot törvényszerűnek nem ítélt, mert ezen eljárás lehet ugyan célszerű s kényelmes, de tág teret nyithat arra, hogy egyesek kedvezésekben részesüljenek, míg más igényjogosultak nem részesülnek hasonló elbánásban.

Törvényellenesnek ítéli továbbá az állandó bíráló választmány azon évtizedek óta követett gyakorlatot is, hogy külön virilisták igazoltattak Békéscsaba város területéről évenkénti hárman.«

Maga az állandó bíráló választmány állapította meg tehát azt a tényt, hogy ezen irányban a törvényellenes üzelmek részben »évtizedek,« részben »1898 év óta« folynak. Ennél szigorubb kritikát gyakorolni nem lehet.

Ebben a határozatban az is benne van, hogy „ezen gyakorlat a helyi viszonyok mellett célszerűnek és hasznosnak bizonyult.“

Lehet, de nem a város közönsége nézőpontjából. Mi ezt a hasznosságot sehol és sohasem láttuk.

Kötelességünknek tartjuk közölni azon meggyőződésünket, hogy az igazoló választmány teljes jóhiszemiséggel járt el. A törvénytelenségnek, a jogfosztásnak oka a legtöbb adót fizetők névjegyzékének készítésénél keresendő. Az az értelmi szerző, aki a helytelen névjegyzékkel az igazoló választmányt is megtévesztette.

Hogy ki volt az, nem tudjuk.

Ezek a tények napnál fényesebben igazolják, hogy azok az érdekkörök és egyesek, akik a hatalmat magukhoz ragadták, a törvényhatósági bizottságot úgy állították össze, amint az nekik jól esett.

Az állandó bíráló választmány határozatának meghozatala után a legtöbb adót fizetők egyike közlés céljából értesített bennünket, hogy a névjegyzék az abban kimutatott adóösszegek tekintetében most is helytelen, mert az állami tisztviselők némelyikénél nem lettek az összes állami adók figyelembe véve.

A legtöbb adót fizetők jegyzékének összeállítója tehát másodsor is felületes munkát végzett és ilyen alapot adott az állandó bíráló választmány rendelkezésére s ezzel annak a szabatos eljárásra vonatkozó tagadhatatlan jó szándékait részben keresztülvihetlenné tette.

FURCSASÁGOK.

Interju.

(A »Times,« Londonban megjelenő lapársunk egyik munkatársa mr. Primorse, meginterjuolta azon híres angol utazót, mr. Hidd-et, aki most tért vissza a legtávolabb Keletről. Persze, mint jó kolléga, nekünk is rendelkezésünkre bocsátotta az interjút, melyet mi némi kihagyásokkal itt közlünk.)

Mr. Primorse: Mi volt legérdekesebb felfedezése uraságodnak?

Mr. Hidd: Kétségtelenül azon városszerű háztömkeleg, melyet egy, tőlem »nyám-nyám«-nak elnevezett vad törzs lakik, amely — bár lakhely, heti járőföldre van minden civilizációtól, szinte megközelíthetetlenül építve, magas hegyek közé — mégis teljesen az európai műveltség útjára lépett. Legérdekesebb azonban, hogy egyes dolgaik hipermoderneknak, má-

Egészen közelébe nem mertek menni a nagyvitésű pogányok, mert pogányabbul féltették bőrbeli felületi épségüket a Julis néni harcedzett körmeitől.

Ugyan az ilyen asszonyi édességek ellen használt rendes medicinájuk az öreg somfa fütykös tekintélyesebb vége volt, de jelen alkalommal nem használhatták, mert Ali bég parancsára élve és egy darabban kellett elővezetni ő kegyelmét.

Hogy pedig ez nem ment olyan könnyen, bizonyosság arra Julis nénénk cafatokban lógó ruhája, mely főképpen akkor disztelenedett el, midőn kötélén huzva egyengették vele a földfelület geográfiai változatosságait.

Ott volt végre a nagy kötornácon.

Akkor hagyta abba a káromkodást, mikor Ali bég kilépett az ajtón. Nyögéseit és jajgatásait sokszorozta, hogy szánalomra indítsa Ali béget.

Ali bég intett egy török suhancnak, ki hétágu korbácsal kezében elfoglalta helyét a delikvens háta mögött.

— Oldozzátok föl! — parancsolá Ali.

A pogányok lubbörösen közeledtek Julishoz, ki irántuk való nagy tiszteletének sietett is jelét adni karmolással és hátbarugással.

— Hát te, gyaurok sátánja, tudod-e miért hivattalak ide?

— Tudja Lucifer, a nagyapád, te ember-ező pogány.

Egy intés és ott táncolt a hétágu korbács Julis hátán, amitől olyanforma nótát énekelt, mint a macska, ha farkára lépnek.

— Persze, hogy tudom, drága, rubintos bogaram, hogyne tudnám . . . (mindjárt jobb hangot kapott a korbáctól.)

— Tudom, hogy szemet vetettél a szép Priboly Gizellára. De te abból nem eszel, mert az öreg Priboly fölfalat kutyáival minden latroddal együtt.

— No, ha szépen nem lehet veled beszélni, majd megpuhítalak én, vén sátán-anya! Tizenkettőt a talpára neki!

De erre már Julis néni alábbhagyott a merészséggel.

— Jól van no! Beszélek én már szépen! Hát mit akarsz tőlem?

— Tudom, hogy járatos vagy Pribolyékhoz a várba. Ösmered a várat, mondd meg nekem, hol lehet észrevétlenül bejutni oda?

— Hát ha ezer darabra tépetsz, még sem mondanám meg! — E közben olyas féle mozdulatot tett, mint aki pénzt csusztat ki ujjai közül.

Ali elérte a célzást. Egy zacskó ezüst pénzt dobott oda neki. Meg volt oldva Julis nyelve, elárulta volna még a saját üdvösségét is.

Késő este volt. Holdfényes est.

Fönt a várban már az öreg Priboly az igazak álmát aludta, míg a kert széles platán-során Gizella és Ali bég szerelmesen egymáshoz simulva andalogtak. Ámor utánuk röppent a holdsugaras lombokon, csintalanul kacagva tréfáján.

Szellő suhant végig a várkertben, megrezditve a lombokat, melyek sejtelmesen ismételtették: Julis asszony . . . Julis asszony . . .

Egy búcsú ölelés, egy kézszorítás.

Elváltak.

Ali bég sietve távozott a meredek sziklafalak felé.

A környező sűrű bozótból két csatlósnak alakja tűnt elő.

— A többiek is itt vannak?

— Igen uram. A lovakat tartják a vár tövében.

Mindhárom elterült a selymes füvön.

Éjfél elmúlt.

Távolról lassu moraj hallatszott.

A láthatáron feltűnő sötét felhő kumulusokat meg-megvilágította a villám. A baglyok riadva tértek a tornyokba vissza.

Lassan beborult az ég, a hold is elmerült a felhők közé, egy utolsó fénykévét lövelve a pribolyi várra. Megrezdült a lomb, a szélvész sivitva rohant végig a falakon. Kialudt

sok ismét középkoriak. Ezeket persze, elso-rolni nincs időm.

Mr. P.: Sziveskedjék mégis egyről-másról említést tenni.

Mr. H.: Hát pl. nem meglepő-e, hogy a törzs vezetésével megbízott tisztviselőkar az egész világon a legképzettebb s legügyesebb. Erről meggyőződtem egyrészt úgy, hogy saját szájukból ezt lépten-nyomon hallottam.

Mr. P.: Hm.

Mr. H.: . . . másrészt látható ez abból, hogy mindegyikük képes hivatalán kívül más nemes célu ügyek önzetlen intézésére. Ki bankot vezet vagy *ad*, ki meg fürdőt gondoz, sőt van olyan is, ki kezével számol (s mily nagy számokat!) lábával mér (s mily jutányosan!).

Mr. P.: S ehhez a szép szervezethez vajjon nem méltó-e rendőrségük is?

Mr. H.: Kissé furcsa ez. Itt kitör kissé a *vad* szenvedélye, t. i. vannak lakói városuknak, kik idegen földről költöztenek oda s ezeket bár megtűrik, mert csereeszközökkel hasznat hajtának, de tiltva nekik éjjelenként hangosan szólani s az ily irányban vétőknek majdnem az összes javait elkobozzák, míg a bennszülöttek rablásait meg sem figyelik.

Mr. P.: És tanácskozásaik?

Mr. H.: Na, látja, majd elfeledtem. Itt egy nagy lapsust követtem. Megengedték ugyanis, hogy törzs véneinek a gyűlését meghallgathassam. Midőn a legfontosabb tárgyra a költségvetésre került a dolog, gondoltam, egy cigarettát elszívok, míg belémelegszenek. Ugy tettem. És óh! átkozott Nikotin! Még talán égett künn eldobott cigarettám, midőn vizszatérve, e tárgyat befejezve találtam.

Ezer és ezer fontnak sorsát pár perc alatt intézték el uram! Ez világrekord! És nem voltam képes kikutatni, mi módon érik el!

Mr. P.: Uram! Nem-e csak személyvesztés volt ez? Vajjon nem száználmas vagyoni viszonyokat takart-e ön előtt a gyors elintézés?

Mr. H.: Köszönöm ezt az eszmét. A tudo-

minden mécsvilág a várban, csak Gizella öreg dajkája égette még mécesét, lassan mormolva az Ur imáját. Az örök is bevonultak tornyaikba.

Megeredt az eső és zuhogva verte a vár korhadttetőit. Villám villámot követett, dörgés menydörgést, mintha az ég össze akarta volna roppantani az öreg földet.

Három sötét alak lopódzva sietett a kerten át. Ali és két csatlósa volt.

Őr nem volt látható sehol. Könnyen feljutottak Gizella szobája elé.

Az öreg Dorka ijedten dugta ki fejét, de elnémitotta a rémület a három marcona férfi láttára s magára keresztet hányva huzódott vissza.

Gizella szobájában voltak.

Ali bég beburkolta köpenyébe az ijedtségtől elalélt Gizellát s rohanva vitte karjain.

Ezalatt az öreg Dorka magához tért ijedtségéből és fellármázta az öreg Pribolyt, ki ordított, mint fiavesztett tigris.

Lovon volt az őrség s elől az öreg Pribolylyal berohant a vak sötétségbe.

Elállott a zápor. Rohant a csapat a rablók után.

Egy villámfénynél az ősz Priboly meglátta, amint Ali bég éppen a megáradt patakon készül átugratni. Vállához kapja fegyverét s vaktában utána lö. . .

mány szent nevére esküszöm, ezt még kideritem!

Mr. P.: Azon reményben, hogy uraságod további kutatásairól sem tagadja meg a felvilágosítást — ajánlom magamat!

Mr. H.: Még kettőt a nyám-nyám törzs fizioiogiáját és nyelvét illetőleg. Természete: igen aluszékony; nyelve: magyar szavak, szláv hanghordozás, germán szórend. Szolgája.

HIREK.

— **Erzsébet királyné emlékezete.** Hétfőn Erzsébet napja alkalmából boldogult királyné emlékeztére a templomokban gyászünnep volt, a középületekre és iskolákra gyászlobogót tűztek ki.

— **A kincstári bányásztisztviselők sérelme.** Mint értesülünk általános az elégedetlenség a kincstári bányásztisztviselők körében, mert a sorsukat intéző ügyosztály kevés vagy éppen semmi gondot sem fordít a személyi ügyekre. A meg-megisméltendő nagyobb mérvű helycserék (épp most van egy ismét készülődés), melyeknél nagy szerepet játszik a protekció, lehangolják és elkésertítik a tisztviselőket, de miután pragmatikájuk nincs, tünni kénytelenek a felülről jövő s bizony-bizony nagyon kevés vagy épp semmi méltánylást nem tartalmazó intézkedéseket. Az elkésérés különösen a sóbányászatnál szolgáló műszaki tisztviselők között érte el azt a fokot, ahol már a tétlen szemlélődés megszűnik; de ezen nincs is mit csodálkozni, mikor az amugy is mizerábilis előmeneteleket évek hosszú sorára el akarják zárni egy vezető állásnak a sóbányászatnál sohasem szolgált és még bányamérnöki szakot sem végzett egyén által tervezett betöltésével. Miután azonban a terv még csak az ügyosztályé, Wekerle Sándorba vetik bizalmukat, remélve, hogy igazságszeretete nem engedi megtörténni az emé szakmánál szolgáló műszaki tisztviselők úgy anyagi, mint szakbeli megrövidítését és megbélyegzését.

Nem érték utól őket.

Reggel volt már, hogy a vad hajszából kimerülten, reményvesztve visszatértek.

A napsugár oly kedvesen mosolygott le, mintha semmi sem történt volna s a kis Priboly patak oly csöndesen folydogált, mintha soha sem áradt volna ki.

A patakhoz érve az öreg Priboly lova meghorkant.

Ott feküdt átlótt kebellet Gizella. Patyolat testéről lemosta a kibuggyant vért a patak kristály vize s szőke selymes hajával a habok játszadoztak.

Ilyenféléképpen mesélte el nekem az öreg pásztor.

— Látja, jó uram, azért nevezik ezt a patakot Priboly patakjának. Az ősz Priboly, hogy bánatát enyhítse, ott temettette el leányát a patak partján. Mindennap estétől reggelig ott öntözte könnyeivel a virágokat, míg egyszer őt, magát is meredten találták a patakban.

Azt mondják, a bánat élte meg.

Megtörülte szurtos ingujjával homlokát és tovább pipázott.

Nemo.

— **Világosságot!** Számtalan helyről kapunk nap-nap mellett panaszos leveleket, hogy a város utcáit nem világítják kellőképen. Igazán érthetetlen a magisztrátus viselkedése. Ha már fizeti a polgárság a 68% közköltőt, el is várhatja, ha már egyéb javakban nem részesül, legalább az utcákat világítsák kellő időben, mert vagy a lábát, vagy a nyakát törheti a sötétben. Nap-nap mellett hallunk szerencsétlenségről, balesetről, amelynek oka az, hogy már este 9 órakor eloltják egyes utcákban a lámpákat. Legutóbb is az kohógépész esett be kis fiával egy árokba a vasút felé vezető úton, mert az illető helyen sem a lámpa nem világított már (jóllehet csak 9 óra volt), se korlát nem volt. Az elpocsékol ezeket ne a polgárok testi épségén igyekezzék megtakartani a nemes tanács.

— **Városi gazdálkodás.** Papp András végzett erdőmérnök hallgató, városi erdőhivatalunknál alkalmazva volt erdőgyakornok végleg megvált ezen állásától és e hó 20-án elutazott Selmechányraól keservesen panaszolva, hogy a várost, — ha csak kiküldetésben nem volt — teljesen díjtalanul volt kénytelen szolgálni; bizik azonban abban, miszerint az új évi jutalmazásoknál ő róla sem feledkeznek meg. Csodáljuk valóban, hogy a város erdőgyakornokait nem képes fi-etni a nagy szegénység miatt — s mégis egy főerdészi állást szeretne az erdőmester mellé szervezni. Hát persze ez is csak gazdálkodás, ha mindjárt a fiatalok bőrére is.

— **A Vihnye fürdő** hérlet ügyében kiküldött bizottság szorgalmasan tárgyal az ajánlattevőkkel. Ugy halljuk, hogy a tárgyalások csak e hét végén nyerne befejezést.

— **Segély.** Gyermekebarát egyesületünk az idén 25 rom. kath. és 12 ág. ev. vallású összesen tehát 37 szegény gyermeket fog felruházni a karácsonyi ünnepek alkalmából. A felruházandó tanulók cipőt, csizmát és jó meleg téli ruhát fognak kapni. Legnagyobb részt szegény bányász szülők gyermekei részesülnek ebben a segélyben, még pedig azok, akiket az elemi iskolák tanítói hoznak javaslatba, hogy rávannak szorulva és megérdemlik a segélyt. A segély osztás f. évi december 16-án d. u. 3 órakor lesz a városháza tanácstermében.

— **A selmechányai állami tisztviselők helyi választmánya** f. hó 24-én d. u. 5 órakor a bányászati iskola nagy termében, a helybeli lakpénzeknek felemelése érdekében egyetemes gyűlést tart, melyre az elnökség ez uton is felhívja az itteni állami tisztviselők figyelmét, kérve őket, hogy az ügy fontosságára való tekintettel, azon okvetlenül megjelenjenek.

— **Lelkiismeretes tolvaj.** Mult héten szombatól vasárnapra virradólag Sopp Adolf pü. számtiszt okl. bányamérnök csirkeolójából 6 drb. csirkéből 4 darabot valami lelkiismeretes tolvaj ellopott. Nemes lelkiségének azzal adván tanujelét, hogy 2 darabot Sopp nagy betegségéből lábadozó felesége részére becsináltak vasárnapra visszahagyott. A sors jobb keze áldja meg e nemes szívű tolvajt a visszahagyott 2 csirkéért és verje meg balkezével az elvitt 4 darab csirkéért.

— **Rákóczi szallag.** Egy lelkes honleány, aki ismeretlenül akar maradni, a Rákóczi ünnepek emlékeztére gyönyörű, Rákóczi színeit (piros-kék) viselő szallagot adományozott a selmecei függetlenség és 48-as párt zászlójára.

— **Mérték vizsgálat az üzletekben.** A rendőrség a mult héten vizsgálta meg a mértékeket a helybeli kereskedőknél. Több helyen észlelték szabálytalanságot. Ezuttal elhallgatjuk az illető kereskedők neveit, a jövőben azonban kiméletlenül leleplezzük a csalókat. A rendőrség különben súlyos bírsággal büntette meg a jóhiszemű közönség becsapóit.

— **Felügyelet.** A vallás és közoktatási miniszter a selmechányai ág. ev. lyceum meglátogatásával s abban a főfelügyelet gyakorlásával az 1906—7. tanévre Jurkovich Emilt a besztercebányai tank. főigazgatóját küldte ki.

— **Ankét gyáripar létesítése érdekében Ipolyságon.** Lits Gyula Hontvármegye és Selmechánya sz. kir. város főispánja mozgalmat indított egy gyáripari vállalat létesítése érdekében, a melynek hivatása volna Hontvármegye elszegényedett lakosainak kenyeret adni. Az ankét, amely f. hó 10-én volt Ipolyságon a vármegye több kitünősége vett részt. Selmechányról Farbak István ny. főbányatanácsos volt jelen. Az ankét egy 14 tagú bizottságot küldött ki az ipari vállalatról szóló javaslatlétel dolgában.

— **Kerámiai iparvállalat Ipolyságon.** Vámos Béla dr. ipolysági ügyvéd és Gutmann Pülöp a felső-túri volt üveggyár főtisztviselője egy kerámiai gyár létesítésén fáradoznak, melynek gyártelepe Ipolyságon volna. Az előmunkálatokat már befejezték, csak még az érdekeltységnek kell megalakulnia. A tervbe vett gyárban hidraulikus uton készítenének disztéglákat, műcsöveket stb. A főispáni ankétan bemutatatták a gyár tervezői a mintalapokat s ezek általános feltűnést keltettek.

— **Természettudományi előadás.** Zemplén Géza dr. az erdészeti kémiai tanszék asszisztense, múlt héten elmaradt előadását f. hó 24-én d. u. 5 órakor fogja megtartani az új bányászati épületben, a X. sz. teremben. Az előadás a »lon«-elméletéről szól.

— **Leleményes szellemek** zavarták meg a múlt héten a szentantali csendörök malacainak a nyugalmát. Alig jött el az éjjeli program első száma, a lefekvés, már is programon kívüli zene zavarta meg az álomra készülést. Egy kis malacvisítás, éppen quartett, szakácsnőidővel mint szólóval. A három bátor csendörök persze nyomban programot változtatott. Szerelmes, édes álom helyett disznómentésre siettek. Volna. Vállrakapott fegyverükkel igyekeztek az ajtó felé. És itt mutatkozik a szellemek leleményessége: kívülről gondosan eltorlaszolták az ajtót. Az ablakok vasrácsosak voltak, rajtuk keresztül csak a segítségkiáltások szállhattak ki. A csendörök, — mindenki kitalálhatja — bentmaradtak. Nem juthattak tovább a konyhába, s a főzőnő szelid vigasztalásánál. S hogy a malac quartette még ma is a csendöröknek szól, az a jólelkű szomszédok érdeme, kik ellátták a tehetetlen helyzetbe jutott három hadfi helyett a rendkívüli programszámot, a malacmentést. A leleményes szellemek persze visszasiettek sötét birodalmukba, elűntek az éjben, melyből azóta már többször nappal lett, de a tolvajok mindig szabadon ébredtek.

— **Vesztett kutya** garázdálkodott Hodrusbányán a múlt héten. Megmarta Molnár Lajos gépészt. A vesztett ebet sikerült lebunkóznia. Molnárt a rendőrség a Pasteur intézetbe szállította Bpestre.

— **Ebzárlat.** A múlt héten előfordult vesztett ebmarás miatt a rendőrkapitányság 40 napi ebzárlatot rendelt el.

IFJUSÁG.

— **Elégtétel ifjúságunknak.** A Kassán megjelenő »Felsővidéki Szemle« f. hó nov. 15-iki számában »Vád a kassai jogászok ellen« c. közleményében foglalkozik lapunk I. számában foglalt »Fogadatusunk Kassán s. h. irunkkal. Megirtuk ebben a közleményben, hogy milyen nem törődéssel és nem magyar vendégszeretettel fogadta ifjúságunkat a kassai jogász ifjúság. A kassai jogakadémia ifjúságának ezt a tettét bírálja lapunk is, a következőket irván: A Selmeczi Ujság hasábjain panaszkodnak a selmechányi főiskola hallgatói azon magyartalan eljárás miatt, mellyel a kassai jogászok állítólag őket illették. Elvárjuk, hogy a kassai jogászfifjúság megmagyarázza e lovagiatlan, sőt megbélyegző viselkedés mibenlétét. Ha pedig ez igaz volna, elvárja az egész Kassa város társadalma, mely oly hazafiúi örömmel és szeretettel fogadta Rákóczi temetésére az idegeneket, hogy a kassai jogászfifjúság megkövesse a selmechányi akadémia polgárságát.«

— **Maxim Ducorcq** a lillei egyetem tanácsjegyzője az összes európai egyetemről és fő-

iskoláról általános ismertetést ír. Főiskolánkról, s az ifjúság kebelében levő egyesületekről a főiskolai kör elnökségétől kért felvilágosítást a »Corda Fratres« magyar osztálya útján.

— **A főiskola tagjainak száma.** A főiskolai hallgatók és a tagok száma közti arányt véve tekintetbe örvendetes gyarapodást mutat a tavalyi esztendőhöz képest. Ugyanis 275 hallgató közül csak 25 nem köri tag, míg tavaly körülbelül 355 hallgató volt, kik közül csak 290 iratkozott be a körbe.

— **Az „Országos erdészeti egyesület“** 40 éves fennállásának évfordulóján, f. év dec. 9-én diszközgyűlést tart, a melyre a meghívót a kör is megkapta.

— **Az „Alföld-Tiszavidéki Kör“** f. hó 17-én hivatalos estélyt tartott. Tekintve a magas dátumot, kevesen vettek részt, de azért a hivatalos estély bezárása után még körülbelül 4 óráig tartott a kedélyes mulatság.

Titus Livii liber de bello cum Samnitibus gesto IV.

Titus Livius könyve a IV. samnit háborúról.

I.

A fordító tudományos előszava.

Titus Livius igen kedves római történetíró volt. Napjainkban sok ifju ismételtelen is olvassa. Régen élt s könyveit a husárusok, sajt- és gyümölcskereskedők igen kedvelték. Akkor ugyanis még szabad volt könyvlapokban árulni az ennyivalót, mert papiros útján még nem terjedt a ragály.

A samnitok pedig igen vitéz hegyi lakók voltak, kiktől a selmeczi negyvennyolcasok eredetüket nyerték . . .

Hogy piacunkon Livius új könyve megjelenik, az a véletlenség kedvezése. Felfedezésénél valami khaotikus szerencse segített. Majdnem olyan, mint a »Borsszem Jankó« című tudományos folyóiratban közölt új Sallustius kodex felfedezésénél . . .

Volt egyszer egy gyűrött papiros. Eldobva kucorgott már napok óta. Bizonyos Mommsen Samu utazótól való volt. (A nagy Mommsen római-jog-kutatónak II. izigleni névkona.)

Selmecen ekkoriban új társadalmi organum volt alakulóban.

A »bolyhosok, sakálok« már szétfutottak. Revolvereztek, ollóztak, holtat, élőt ostromoltak, hogy a novum organumnak ujságot vigyenek. E »közvélemény«-társaságnak valamelyik tagja hogy, hogysem, valahogy ráakadt az antik papirosra. Felveszi a gyűrött írást. Olvassa.

Bámulva ámul. Egyszerre vigan felkiált: Kodex! . . . Rohan. Az új redakcióig meg sem áll. Itt a kincsnek roppant megörültek. Hogyne, hiszen nemcsak a nagy szenzáció, de a tudományos Európa közfigyelme is az ujságé lett. Egy csapásra ennyi szerencse!

Már itt meg kell mondanom, hogy a nagy papir Livius kézírata volt. Hanem, hogy Mommsen Samu mint jutott e római kincshez, azt igazán nehéz kisütni. Mondják, hogy felesége Rómában járt. Itt került valahogy a családi pakktáskába.

Az írás nem lévén illat nélkül, szagából megállapítható volt, hogy Samu »szappanban utazott.«

»De bello cum samnitibus gesto« szóló történet az odeur de Kielhauser lengte át, ami sehogy se felelt meg az eredeti háborúnak. Az első három háboruban, melyet a római seregek a samnitokkal vívtak, a harcosok magukat illatos olajokkal s balzsamokkal

kenték, míg a negyedikben, melyről épp az új Livius szól, Róma katonái pálinkától szaglottak s ködmenyszaguk voltak . . .

Első dolog volt most összehívni a szakértők tanácsát. Az irodalmi lelet mivoltával csak tisztába kell jönni!?

A bölcsek összebujtak. Volt közöttük, ki a kincs történelmi becsének tudatában előre látta az új mű elterjedését a nép között. Az iratot ő kegyelme a római kuriának szánta, hogy itt az ártalmas részeitől s némely istentelenségektől megnyiratván, a Vatikán tekintélyére hivatkozva, átadható legyen a tudatlan világnak.

Ez indítvány elvetetett. A Vatikán ugyanis az ügyről a »Selmeci Ujság«-ból ugyanis értesülni fog s ha lesznek kifogásai Livius reliigiója ellen, azokat annak idején is megteheti. Prevencio szükségét a többség nem látja fenforogni.

Ketten a tudósok gyülekezetéből kétségbe vonták a kódexnek Liviustól való származását. Darwinhoz kívántak folyamodni, mondaná meg csalhatatlan szájával, kitől nyerte származását és örökké tartandó életét a drága mű . . .?

Elvben elfogadtattott.

Egy kisebb képzettségű résztvevő áll most fel. Erősen tagadja a kutfő történelmi valódiságát. Tiltakozik a IV. samnit háboruellen, annak — ugymond — sem okait, sem következményeit nem látja Róma történetében.

A rabszolgagondolkodású többség e helytelen vélemény mellett maradt . . . Ludak!

Igaz is! Sok lud feltétlenül győz.

A bölcsek konziliumának így születik meg tudományos kinyilatkoztatása.

Szóla pedig eképpen:

»A mű szerzője Livius nem lehet. Negyedik samnit háboru nem volt soha. Róla a Nagy Képes Világtörténet mitsem tud. Szerzője valamelyik újabbkori számár, aki csak azért bujt oroszlánbörbe, hogy sakálnak ne lássék.«

Én a magam részéről a tudós konzilium katedrai nyilatkozatát tévesnek tartom. Szerintem Liviusnak valószínűsége új művével van dolgunk. Meggyőződésemet azonban nem oktrojálom. Annyit mégis megemlítek magam mellett, hogy egy elveszett kutfő velem bizonyít. Egy töredékben ugyanis Livius a város polgárainak kijelenti, hogy egészen érdekek nélkül ír s nem szűnik meg ostromozni Rómát, míg rosszul kormányoznak az atyák és következetesebben fogja megítélni a város bűneit mint Sallustius, kire csak azért, hogy hallgasson, a senátus rábizta az archivumot meg a sibillák őrzését s részére olyan hivatali statuált, minőt azon időben csak patriciusok viselhettek. Ugyan-e töredékben volt említés a IV. samnit háborúról, melyben, mint Livius megjegyzi: olyan dolgok viseltettek, melyek inkább válnának Róma szegényére, mint a samnitok dicstelenségére . . .

Ez a kutfő sajnos elveszett. (Liviusné ugyanis urának oktan önzetlensége felett való mérgében a fragmentumot tökkáposztába főzte s a rabszolgák megették.)

Meggyőződésem serkent arra is, hogy az új Livius hívséges átültetésben a »Selmeci Ujság« című szaklapban (mert hát ez lett dajkája a szunnyadó irodalmi kincsnek) közreadjam. Több szem mégis többet lát. S ha az érdeklődők közül valaki a jelen látókörében fedezné is fel azokat a szimptomákat, melyek a harcos felek dolgaiban tapasztalhatók —

ám legyen. Cuique suum. Még ez ellen se szólok. A magamé mellett mások tudományos meggyőződését is tisztelni tudom.

Még csak egyet!

Az elbeszélés fonalát húzom ki a mese szövetéből.

Livius először a háboru előzményeiről szól. Rómában a *császárság*-nak igen tetsző *szabad elvek* (rationes liberae) uralkodtak. Ezek egy időben már annyira lábrakaptak, Ammونیus Sulfidius Ovus dictatorsága alatt, hogy maguk a mindenkor aulikus atyák is szörnnyülködni kezdének. Róma lerázván a gravaminált pontokat magáról, visszafordult előbbi oldalára. S míg nyelvét mérsékeltlen szabad elvekkel újból a régi udvarlásra használta, a Samnitok független gensébe tartozókat oruknál fogva vezetni igyekezett. És innen kezdődik a voltaképpeni háboru, melyben már oly tábori hangszer szerepelt, minőt csak a gitár kiszorultával kezdtek ismerni nagyanyáink (Semmi sem új a nap alatt...!) A hangszeren hét betű állott: TUCANAC. Értelmüket a fordító így vélte magyarázhatónak: Tange Ut Canam: Accendo Nautas Atque Cohortes. (Érints meg, hogy szóljak: feltüzellelem a hajósokat meg a gyalogsapatokat.)

A háboru a samnit seregek dicsőséges leveretésével végződött. A hegyes samnit vidék pedig Julius Quadragesimus Octavus kormányzósága alatt a legsötétebb Italia néven provincia lett (Kr. u. 6.)

Egyleti élet.

A „**Bányászati és Kohászati Egylet**” selmecvidéki osztálya f. hó 10-én d. u. 5 órakor Svehla Gyula min. tanácsos elnöklésével a főiskola középítészeti termében ülést tartott.

Az ülésen beszámolt az elnök a legutóbb tartott központi választmányi ülés lefolyásáról, azután a tárgysorozat egyes pontjait vitatták meg. Szóba került Singer Bálint javaslata a sztrájkok szabályozásáról, az új bá-

nyatórvény javaslat kérdése, a munkások balesetbiztosítása, a néhai Szabó József dr. hirneves geologusnak Bars-Szklénón állítandó emlék ügye; György Albert javaslata a bányalég tanulmányozását és az e téren szerzett tapasztalatok összefoglalását illetőleg; a vasérc kivitéről szóló törvényjavaslat. Szóba került és élénk helyesléssel találkozott Svehla min. tanácsosnak javaslata a bányá- és kohómérnökök doktorátusáról.

A selmecbányai függetlenségi és 48-as párt elnöksége tudatja az érdeklődőkkel, hogy **minden szombaton este 6—8 óráig tartja hivatalos óráját**, mely alkalommal a tagságra való jelentkezések elfogadtnak s a díjak befizethetők. **Alapító tagsági díj 100 korona**, mely azonban 10 év alatt, évenként **10 koronával is fizethető.** **Rendes tagsági díj hónaponta 30 fillér,** **egész évre 3 korona 60 fillér.** Pártoló tag lehet minden feddhetlen életű 18 évnél idősebb férfi vagy nő, aki a párt hazafias céljára évenként **1 koronát** fizet. Minden hónap **első szombatján** az összes tagok estélyt tartanak Heimnél.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratokat nem adunk vissza, névtelen levelekre nem válaszolunk.

Zólimi erdőmester urnak. Igen szépen köszönjük az adott felvilágosítást és a küldött nyomtatványt.

W. S. Ön csodálkozik, hogy sehol sem találkozott Horkaynéval? Bizonyosan nem ismerte meg; szegényt nagyon megviselték az ut fáradalmait: a vig, erőteljes nőből szintelen, nehézkes mozgásu néni ke lett.

Judith. Nagy örömmel vettük szemmel látható bizonyítékát irányunkban táplált vonzalmának s jóleső nagyon érzéssel olvastuk ki belőle, hogy az igazi idealizmus megért bennünket. Kérjük, maradjon velünk. Hogy Im. cikke meg nem jelent mai számunkban, annak II. az oka, aki szórakozottságában elutazott vele. Rajta leszünk, hogy adandó direktívái nyomán a Judith lelkének megfelelő rovatot kifejlesztjük.

G. P. Kissé későn kaptuk a cikkét, s így csak a jövő számban közölhetjük. Köszönet és üdv.

Lulu. Pécs. Szeretjük olvasni írását. Maga igen mulatságos, pajkos gyermek lehet. Jobb ízű bizonyára, mint Poldi nagysám pogácsája. Költői vénájának szenteljen több időt. Szerkesztőségünknek kitűnő mulatságot okoztak versikéi. Isten tartsa meg kedélyét! — Hogy fiam-e vagy fiam, az a kimondó huncutságtól függ. Kisdéd tudományos akadémiánk azt vélne, hogy ajka fiamra hajlik. S igazán, oly pajzán gyermekhez, mint kegyed, a komoly nem való. Mondja meg az odavalósiaknak, hogy a grammatikáját tetszetősnek találtuk. Ezek sorajink. PA, üdvözlök a fiúkat.

APRÓ HIRDETÉSEK.

Ajánlatokhoz,

melyek valamely jelige alatt küldetnek a kiadóhivatalba, ne tessék eredeti okiratokat mellékelni, mert értük semmi felelősséget nem vállalhatunk. Azokat az ajánlatokat, és leveleket, melyeket az apró hirdetés megjelenésétől számított 4 hét alatt címzettjük el nem visz, a kiadóhivatal megsemmisíti.

Lakásokat, butorozott szobákat a legbiztosabb eredménnyel közvetít a „Selmeczi Újság” apróhirdetés rovata.

Figyelemre méltó! fehérenemű varrodámban készült férfi ingek, lábravalók és turista ingek a legtartósabbak! Sümegh János.

Aki tartós anyagból házilag készült **gyermekleány- vagy női fehéreneműt** beszerezni óhaj forduljon hozzám, **mellesaját fehérenemű varrodámban** minden szakmába vágó cikkeket a leggondosabban készítenek.

Sümegh János.

Megbizást kaptam arról, hogy a Deák Ferenc utcában 21. III. számú Schultz Pál ur tulajdonát képező házat, melyben a selmeczi népbank üzleti helyisége is van eladjam. Bővebb felvilágosítást irodámban adok. **Wagner László dr.**

Három főiskola hallgatója a német nyelv tökéletes elsajátítása végett fiatal német társalkodókat keres. Ajánlatok „Társalkodó” jelige alatt a kiadóhivatalba.

Sürgős

Jelentés.

Alulírott bátorodom tiszteletteljesen értesíteni, hogy **divat-, vászon- és rövidárú üzletemet** a beköszöntött őszi és téli idény alkalmával a bevágó cikkek **minden újdonságaival** dusan felszereltem.

Női divatcikkekben ajánlom a legújabb **ruhakelméket, szintartó flanelleket, barchetteket** stb. s kiemelem különösen, hogy raktáramat ez idén

női konfekcióval

is kibővíttem s így nálam **kizárólag csakis idei, legújabb divatu női- és leánypaletók, kabátkák, zubbonyok** stb. bámulatos jutányos áron kaphatók. Nemkülönben ajánlom dusan felszerelt

férfikalap raktáramat

is b. figyelembe, valamint **fehérenemű varrodámat**, melyben mindennemű női-, férfi- és gyermek fehéreneműeket rendelésre is a legpontosabban készítették.

Turista ingek, meleg alsóruhák, harisnyák, keztyűk, vásznak, esernyők, sárcipők, szőnyegek, paplanok stb. **nagy választékban.**

Meglepető olcsó árak!

Szíves látogatását kéri

Mély tisztelettel

Sümegh János,

Amidőn a n. é. közönségnek eddig élvezett támogatásáért köszönetet mondok, van szerencsém tisztelettel jelenteni, miszerint a mai kor igényeinek megfelelő

bérekocsi és szállító

üzletet nyitottam.

A n. é. közönség b. támogatását kérve, maradtam teljes tisztelettel

Bachmann Nándor.

Alulírott van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására hozni, miszerint az Erzsébet-utca 77. szám alatt lévő

Bachmann-féle kovács-üzletet

átvettem.

A n. é. közönség jóindulatú támogatását kérve, maradtam teljes tisztelettel:

Pekárovits Gyula,
kovács.

Mayer József Erzsébet Királyné szállodája Budapesten.

A legolcsóbb elsőrangú családi ház a belvárosban Egyetem-utca 5. szám. A gőzhajó állomás közvetlen közelében. Villanyos közlekedés minden irányban. Telefon, villanyvilágítás, fürdők. Újonnan átalakított. Kellemes családi tartózkodási hely, teljes ellátás 4 koronától feljebb.

Szobaárak 1.60 K.-tól feljebb, villanyvilágítás s pontos kiszolgálással együtt. Huzamosabb idejű tartózkodásnál lényeges árengedmény nyújtatik. — A kávéház és étterem a legkedveltebbek a fővárosban. — Figyelmes kiszolgálás, példás rend és csendesség.

Urbánek József cipész.

Elvállal e szakmába vágó minden munkát, egymint: **férfi-, női- és gyermekcipőket, uri- és vadász-csizmákat**, a legújabb divat szerint. Javítások gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

Selmecbányán, városház épület.

A nagyérdemű közönség szives tudomására hozom, hogy a

„Selmeci Ujság” nyomdája

már megkezdte működését.

A nyomda készít mindennemű nyomtatványokat, ugymint: műveket, lapokat, hivatali, ügyvédi, üzleti nyomtatványokat; levélpapírokat, eljegyzési kártyákat, diszes báli meghívókat, falragaszokat, névjegyeket stb. a legmodernebb, legizlésesebb kivitelben, gyorsan és pontosan, a legjutányosabb árak mellett.

Felkérjük lapunk t. olvasóit, barátait, hogy nyomtatványaikra vonatkozó becses megrendeléseikkel is sziveskedjenek a

„Selmeci Ujság” nyomdáját
fölkeresni.

A mélyen tisztelt közönség becses pártfogásába ajánlja magát
Selmecbánya, 1906. november hó.

kiváló tisztelettel

Grohmann Gyula,

könyvnyomdatulajdonos,
Zárda épület.